

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 910/2022
13.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томић, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА и окривљеног ББ - адвоката Апро Љубомира, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 169/18 од 31.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 340/22 од 26.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА и окривљеног ББ - адвоката Апро Љубомира, те **СЕ ПРЕИНАЧУЈУ**, правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 169/18 од 31.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 340/22 од 26.05.2022. године, само у делу одлуке о имовинскоправном захтеву, тако што Врховни касациони суд

На основу члана 258. став 4. Законика о кривичном поступку

Оштећену ВВ, ради остваривања имовинскоправног захтева упућује на парнични поступак.

У непреиначеном делу правноснажне пресуде Вишег суда у Новом Саду К 169/18 од 31.01.2022. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 340/22 од 26.05.2022. године, **остају неизмењене**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 169/18 од 31.01.2022. године, окривљена АА и окривљени ББ оглашени су кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и осуђени на казне затвора у трајању од по 1 године и истовремено одређено да ће се наведене казне извршити тако што окривљени не смеју напуштати просторије у којима станују и то у ..., улица ... број .., без електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте наведене просторије у којима станују, суд ће одредити

да остатак казне издрже у затвору. На основу члана 258. став 4. ЗКП оштећеној ВВ досуђен је имовинскоправни захтев у износу од 5.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, те су окривљени АА и ББ обавезани да наведени износ уплате оштећеној у року од три месеца од дана правноснажности пресуде. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 340/22 од 26.05.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљених АА и ББ и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 169/18 од 31.01.2022. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је заједнички бранилац окривљених – адвокат Апро Љубомир, због повреде закона из члана 439. тачка 2) и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљене ослободи кривичне одговорности за кривично дело за које су осуђени и да у односу на оштећену одбије постављени имовинскоправни захтев у износу од 5.500 евра или исте укине и предмет врати надлежном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Основано се у захтеву за заштиту законитости заједничког браниоца окривљених истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Одредбом члана 255. став 1. ЗКП прописано је да овлашћена лица (члан 253.) могу до завршетка главног претреса одустати од имовинскоправног захтева у кривичном поступку и остваривати га у парничном поступку. У случају одустанка, имовинскоправни захтев се не може поново поднети.

Из списка предмета произилази да је пуномоћник оштећене ВВ, адвокат Бранислав Травица на главном претресу одржаном дана 12.07.2021. године изјавио да је у целости надокнађен дуг према оштећеној ВВ и да у поступку не поставља имовинскоправни захтев. Оштећена ВВ на главном претресу одржаном дана 27.10.2021. године поново је истакла имовинскоправни захтев и то у износу разлике између до тада исплаћених 19.500 евра до 25.000 евра, колико јој је досуђено по споразуму.

Сходно цитираној законској одредби члана 255. став 1. ЗКП, суд је био у обавези да поступи у складу са истом, и оштећену ВВ упуту на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, јер уколико овлашћено лице одустане од

имовинскоправног захтева, као што је у конкретном случају, не може га поново истицати.

Сходно изнетом, нижестепени судови су учинили повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, када су оштећеној ВВ на име имовинскоправног захтева досудили износ од 5.500 евра, јер су на описани начин одлуком о имовинскоправном захтеву повредили законску одредбу члана 255. став 1. ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је усвајајући као основан захтев за заштиту законитости заједничког браниоца окривљене АА и окривљеног ББ - адвоката Апро Љубомира, с обзиром на то да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 3. у вези члана 255. став 1. ЗКП, ове повреде отклонио и побијане одлуке преиначио као у изреци ове пресуде, налазећи да се у конкретном случају, имовинскоправни захтев може оставривати само у парничном поступку.

Поред изнетог, бранилац окривљених у захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, коју образлаже наводима да на страни окривљених није постојала преварна намера, односно није постојао умишљај као облик виности потребан за постојање кривичног дела, за које су окривљени оглашени кривим. У вези са изнетим, бранилац износи сопствену верзију догађаја, извлачи сопствене чињеничне закључке другачије од оних утврђених побијаним пресудама, односно по ставу Врховног касационог суда указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, а која повреда не представља законом дозвољен разлог у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 492. став 1. тачка 2) одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић